

Angyalhaj és fal

Tegnap párnába fúrtam fejem,
Hiányoztál és sirtam érted.
Ma este nyugodt vagyok és
A szétzilált sejtek tengerében
Önmagamra ráeszméltem.

Kezedben saját sorsod fonalát
Te is vakon vezeted talán.
Élni kell, ez az egyetlen, a biztos
Amit az első üvöltéssel
Belénk pecsételt az Isten.

De hogyan?
A kényszerek közt lelkünk kalitkába zárva.
Keressük kulcsát körbejárva?
Vagy csak szemléljük egymást rácson át?

Szobánk fala az iszonyat.
Kurvák arcán a puder,
Kifestve mint a vakolat.
Melegsége a halál.
S nem látod hogy odaát
A sarokban ül a magány.

De van rosszabb mint a Fal,
Mely ha lázadsz visszaver.
Az angyalhaj ezüst ragyogása,
Ezer apró szál finom pihéi
Husunkba nőve mint háló
A szövetek egyre mélyebb rétegében
Évgyűrűi e sötétségnek.

És ha csipesszel önmagadnak rontasz
Es a szál ha mozdul s fáj.
Végre a napfényre húzod
Szégyenlős éles gyilkosod,
Ott újra semmi lesz
Könnyu szellő elfújja
S a vértől rózsaszín ragyogása a
Szervetlen kötelék könnyű halála.

Kintről jött a rossz

De benned van a jó

Szájad ha kimondja

Agyad ha gondolja

Ezer pecsét titkolja

De gondolnod kell!

Az agy kongó márványtermében
Visszhangzó léptekkel közelítő
Halál elöl nem menekülhetsz.

Itt és most te vagy az úr.